

for Udlandet at sige, at vi have en slet Husdyrbestand; thi det er ikke Sandhed. At vi have Tilfælde af Tuberkulose, er ganske vist. Naar Mindretallet siger, at det skal Staten fremfor alt tage sig af, saa siger jeg: Ja vel, men Creaturejerne skulle ogsaa gøre noget, og naar man ikke en Gang er kommen saa vidt, at man praktisk bryder sig om den Sygdom, har det ikke meget at sige. Ja, man er jo i de sidste Aar kommen mere ind derpaa, og nu er Opmærksomheden for Tuberkulosen vokset, men Handel og Trafik er jo gaaet ganske glat med den Slags Dyr. Nu søger man at hævde Sygdommen, og nu vil man foreslaa Bestemmelser, som sætte enhver Handelsmand i Stand til at købe et Dyr — det være nok saa slet — trække det hen til et Udsøfjelssted, præsentere det, saa det slaaet ned og saa Erstatning derfor. Det er en ganske urimelig Bestemmelse. Derfor siger jeg, at inden Befolkningen er bleven meget mere aarvaagen, og inden Landbruget har taget sig mere alvorlig af det, hvilket er begyndt at ske enkeltvis i visse Kredse — inden den Tid kan man ikke kræve mere af Staten, end Lovforslaget yder, nemlig hyppig og gratis Tilsyn og andre forskellige Foranstaltninger. Hvis denne Sygdom kunde sættes i Klasse med de alene smittomme Sygdomme, hvis det var saaledes, at ethvert Dyr, der var smittet, som havde Kendetegn paa denne Sygdom, straks var ruineret, straks var ubrugbart, vilde det stille sig noget anderledes. Saa maatte man efter min Mening gaa til en rationel Fremgangsmaade, saa kunde man ikke gaa frem paa den Maade, at man siger, at enhver kan dingle om med syge Dyr til Udsøfjelsstederne, og naar han saa faar Dyrt dertil, saa dem slaaet ned mod Erstatning; nej, saa maatte man standse Handel og Vandel og sige, at den Ting skal høre op. Man maa jo huske paa, at Lovforslaget tillader jo Handel til Slagtning efter en nærmere Syning, og i det hele taget er Sygdommen af den Bestaafenhed, at i Begyndelsesstadiet efter Observationen er saaledes, at vel ingen Dyr læge altid tør sige, at den er farlig. Man har de bedste Autoriteter for, at med behørig Forsigtighed kan man stille sig af med vedkommende Dyr og komme ret godt derfra. Derfor kan jeg ikke erkende Rigtigheden af, hvad det ærede Mindretal sagde, at man skal gaa til de yderste Foranstaltninger. Og jeg vil sige overfor Mindretallet, at her ikke alene er Tale om et Hønsespørgsmaal, men fuldt saa meget om et Principspørgsmaal, og jeg tror, at det vil blive meget fordærveligt for Landbruget, hvis det skulde komme under en saadan Be-

gel, som Mindretallet vil have, og saaledes blive fri for sin Forpligtelse til at passe sine egne Sager, blive fri for sit Arbejde paa selv at bekæmpe Ondet. Det kunde maaste faa meget uheldige Følger for Fremtiden. Kun dette om Nr. 14.

Ændringsforslag Nr. 15 skal jeg ikke modsette mig, skønt jeg har mine Betænkkeligheder derved. Det kan have sine Vanskeligheder i Fremtiden, navnlig da der staar i Paragraffen: „under lignende Forhold“, men i og for sig erkender jeg, at hele Bestemmelsen kom ind som en Lejlighedsbestemmelse ved en særlig Lov, og det, som her sker, er jo, at man kommer bort fra det Forhold, man den Gang etablerede om en Skadeserstatning under særlige Forhold. Det kan være, at det den Gang kunde siges, at det var billigt; men det gælder ikke mere nu. Nu har man Grund til at se sig for og tage sig i Agt. — Ændringsforslaget Nr. 16 har jeg selvfølgelig ikke noget at erindre imod. — Hvad Ændringsforslaget Nr. 17 angaar, er jeg ganske enig med den ærede Ordfører i, at der ingen Grund er til at vedtage Bestemmelser om de fattiges Klasse; thi Loven vil jo lægge ikke saa faa Byrder paa Kommunerne, baade de større og de mindre; allerede af den Grund er der ingen Anledning til i dette Lovforslag at tillægge de fattiges Klasse Bøderne, hvilket der kan være Grund til i andre Lovforslag, hvor der ikke kræves noget udredet af Kommunerne. Jeg tror nok, at det her vil være rigtigst, at man fastholder Kommunekasserne. — Ændringsforslaget under Nr. 18 er jeg ikke ganske ubetænkelig ved, men skal dog ikke gøre nogen væsentlig Indvending derimod. — Ændringsforslag Nr. 19 kan jeg tiltræde og ogsaa Nr. 20. — Ændringsforslag Nr. 21 gaar jeg nødig ind paa; men det vil jo ikke nytte noget, at jeg gør væsentlige Indvendinger mod det.

Til det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Caspersen) maa jeg dog sige, da han udtrykkelig ønsker dette Punkt omtalt, at naar miltbrandarted Rosen saa vel som Mund- og Klovesyge indbefattes under de smittomme Sygdomme, over for hvilke man kan stride ind paa aktiv Maade ved Nedslagning, er jeg enig med ham i hans Opfattelse paa dette Punkt. Forstøllen paa disse Sygdomme er den, at medens miltbrandarted Rosen er absolut farlig, og ikke særlig smittefarlig, saa er Mund- og Klovesyge ikke nogen farlig, ikke nogen dødelig Sygdom; men den er i højeste Grad smittefarlig. Følgen deraf er, at det vil kun være rigtigst at gribe ind i en Besætning i det første Udbrud og slaa den ned, og det er ogsaa sket andre Steder;